

Slniečko 1

ROČNÍK 53

SEPTEMBER 1998

10 Sk

Založené v Matici slovenskej r. 1927

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

Nie som školáčka, ale keď sa čas prázdnin nachýli k septembru, som plná očakávania. Chodím po ulici, obzerám sa, vyvracam hlavu pri každom závane vetra. Možno naozaj poletí, hovorím si. Bolo by to pekné, keby sa rozprávka Petra Glocka stala skutočnosťou. Ktorá? No predsa tá o lietajúcim klobúku:

Dedo raz povedal, že z dediny Muráň, kde býva, má k synovi, neveste a vnúčatám v meste blízko.

„Keď chcem, dohodím k vám klobúkom!“

Povedal to v záhrade pred včelínom. Na hlave mal slamený klobúk. Strieška mu tienila oči. Oči sa smiali.

„Dedo, neverím,“ povedal Maťo. „To by bol svetový rekord.“

„No a čo?“ zasmiali sa dedove oči. „Budeš mať deda svetového rekordéra.“

Dedov klobúk bol ako bumerang. Keď ho dedo odhodil, oblúkom sa k nemu vrátil. Vraj ho počúval na slovo. Až raz:

Dedo sa rázne zahnal rukou s klobúkom a ten zrazu akoby bol dostal veľké krídla – kízavo preletel cez potok, zdvihol sa a preplachtil ponad susedovie záhrady. Stratil sa, zmizol za hradbou košatých sliviek a jabloní.

„A je tam!“ povedal dedo trochu zarazený po chvíli, keď sa klobúk nevracal.

„Veru tam – v tramtárii!“ dodala starká.

Maťo a Lenka prebehli do susedovie záhrady, no klobúk nenašli.

„Niet ho,“ povedali. „Asi letel ďalej.“

„Ved' vám vratím, že už lieta nad mestom!“ povedal dedo a poškrabkal sa na temene.

Darmo potom hľadal klobúk aj pes Cézar. Neboľo ho. Ale dedo za ním nesmútil. Dohadol sa a vnúčatami, že keď ho uvidia, prídu mu to povedať.

Neprešiel ani mesiac odvtedy, čo dedovi odleťel klobúk, a Maťo povedal, že ho videl lietať nad mestom.

„Koho? Deda?“ žartoval otec.

„Nie deda. Klobúk!“ povedal vážne Maťo.

Ten klobúk sa akosi podozrivo začal zjavovať

O SLNIEČKARSKÝ BICYKEL

Ilustrovala
MARTINA MATLOVIČOVÁ

od otívile, keď sa Maťko a Lenka stali majiteľmi školských tašiek. A odvtedy tí dva akosi často chodili na stanicu.

Šli sa pozrieť na vláčik motor-ráčik. Už druhý raz toho dňa. Prvý raz ráno, keď prišiel z dediny spod vrchov. Mnohí ľudia, čo z neho ráno vystupovali, doň večer zasa nastupovali. Aj dedov sused, čo býva naproti cez cestu.

Ked' videl Maťa a Lenku, spýtal sa ich, čo odkázu dedovi.

„Nič,“ povedal Maťo.

„Akože nič,“ čudoval sa sused. „Naozaj nemáte nič nové? Zase sa dedo vráti zo stanice na prázdro?“

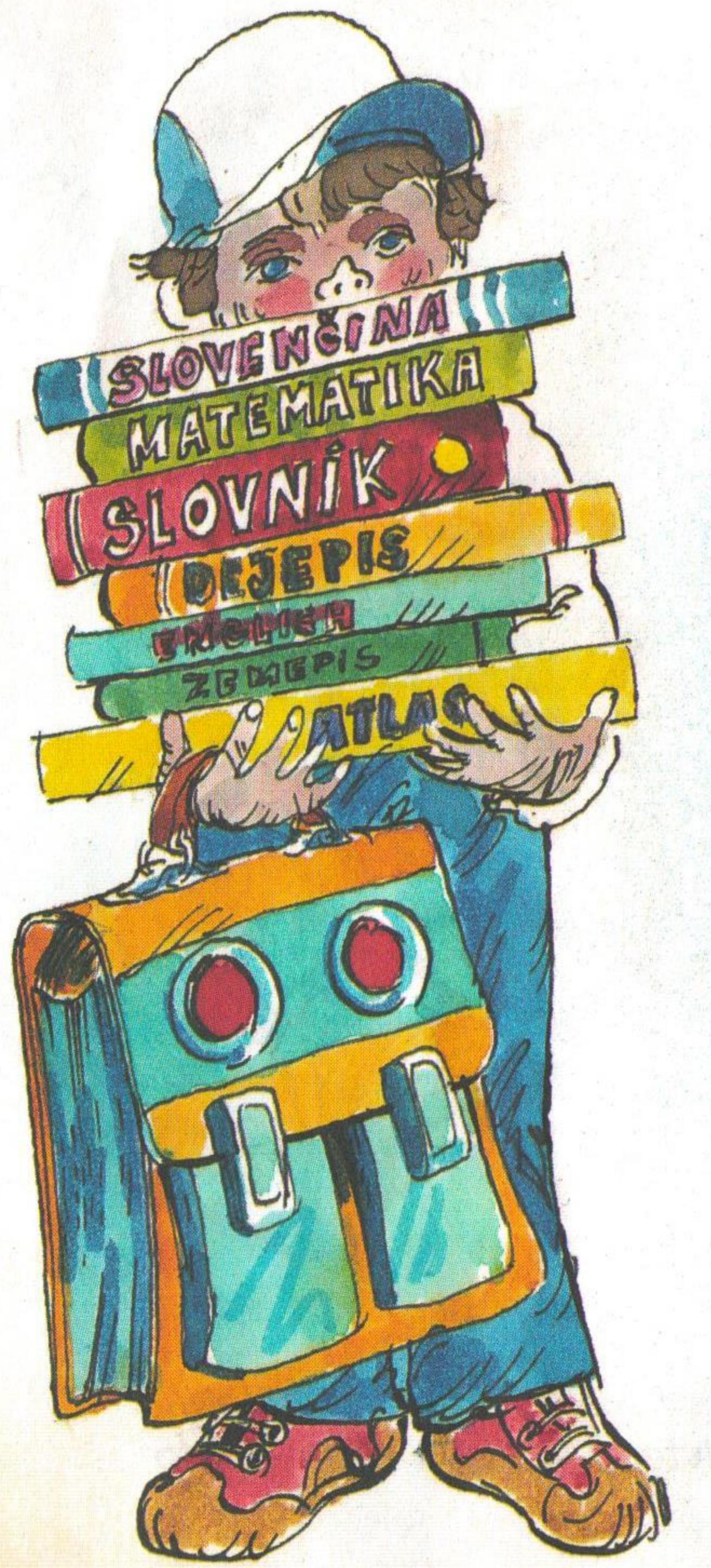
„Naozaj nemáme nič nové?“ zopakoval Maťo Lenke susedovu otázku.

„Voľačo máme,“ povedala Lenka. „Školské tašky!“

„Vari už idete do školy?“ spýtal sa sused.

„Skoro,“ povedala Lenka.

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

„Tak ako je to – ideš v septembri do školy alebo nejdeš?“ nerozumel jej sused.

„Maťo ide a ja takisto skoro idem,“ povedala Lenka. „Na budúci rok. Ale tašku už mám.“

Vláčik suseda odviezol aj s novinou a v zapadajúcim slnku sa nad ním mihol klobúk. Na druhý deň znova, akoby bol chcel Maťovi a Lenke čosi pripomenúť. Začalo to byť vážne a naliehavé. A keď je niečo vážne, treba sa s tým zdôveriť rodičom.

„Zase sme videli suseda. Povedal, že dedo čakal ako vždy s Cézaram na stanici...“

„Čo to znamená – ako vždy?“ spýtal sa otec.

„Každý večer sa idú prejsť na stanicu,“ povedala Lenka. „Ale dedo vraj neverí, že aj ja mám školskú tašku...“

„Vrávňaš, že neverí,“ zamyslel sa otec. „Hm, kto nevidí, neverí. Tak mi vždy vravel.“

„A dedov klobúk zasa ráno lietal nad stanicou?“ spýtala sa mama a kto vie prečo sa usmievala.

Maťo a Lenka na seba pozreli a po chvíli mlčky prikývli.

Mama a otec sa zasmiali:

„Ale dedo so starkou vaše nové tašky nevideli. Na čo čakáte? Maťo, Lenka, rýchlo sa zbaľte!“

Teraz už viete, milí kamaráti, prečo práve pred začiatkom školského roka tak netrpezlivu vyzerám lietajúci klobúk. Ak ho nezazrietate ani vy, chodťte si ho vypýtať do knižnice. Dostanete knížku, ktorú pre vás napísal Peter Glocko.

Z nej sa dozviete, že ten dedo s lietajúcim klobúkom bol veľký figliar a výmyselník. Svojim vnúčatám Maťovi a Lenke dal jedno spoločné meno, vraj aby ušetril čas.

Vy však čas na čítanie nešetríte, aj keď vám to meno pomôže rozlúštiť i križovku. Prečítané, tajničkou overené, napište ho na korešpondenčný lístok a pošlite na adresu: Slniečko, P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava.

Piatim vyžrebovaným bude odmenou pekná knížka a jeden z vás môže na konci školského roka vyhrať slniečkarský bicykel.

Dovtedy však ešte spoločne prečítame niekoľko kníh a vylúštime deväť hádaniek. Veľa šťastia v novom školskom roku, kamaráti slniečkari!

KVETA SLOBODNÍKOVÁ

KRIŽOVKA SLNIEČKA

Vo Veľkej literárnej súťaži ste sa dočtali o lietajúcim klobúku a o jeho vynálezavom pánovi. Tým vynálezavým pánom bol deduško, ktorý mal nadovšetko rád svojho vnuka a vnučku. Aby na nich nemusel ustavične vyvolávať dvomi menami, vymyslel im jedno spoločné.

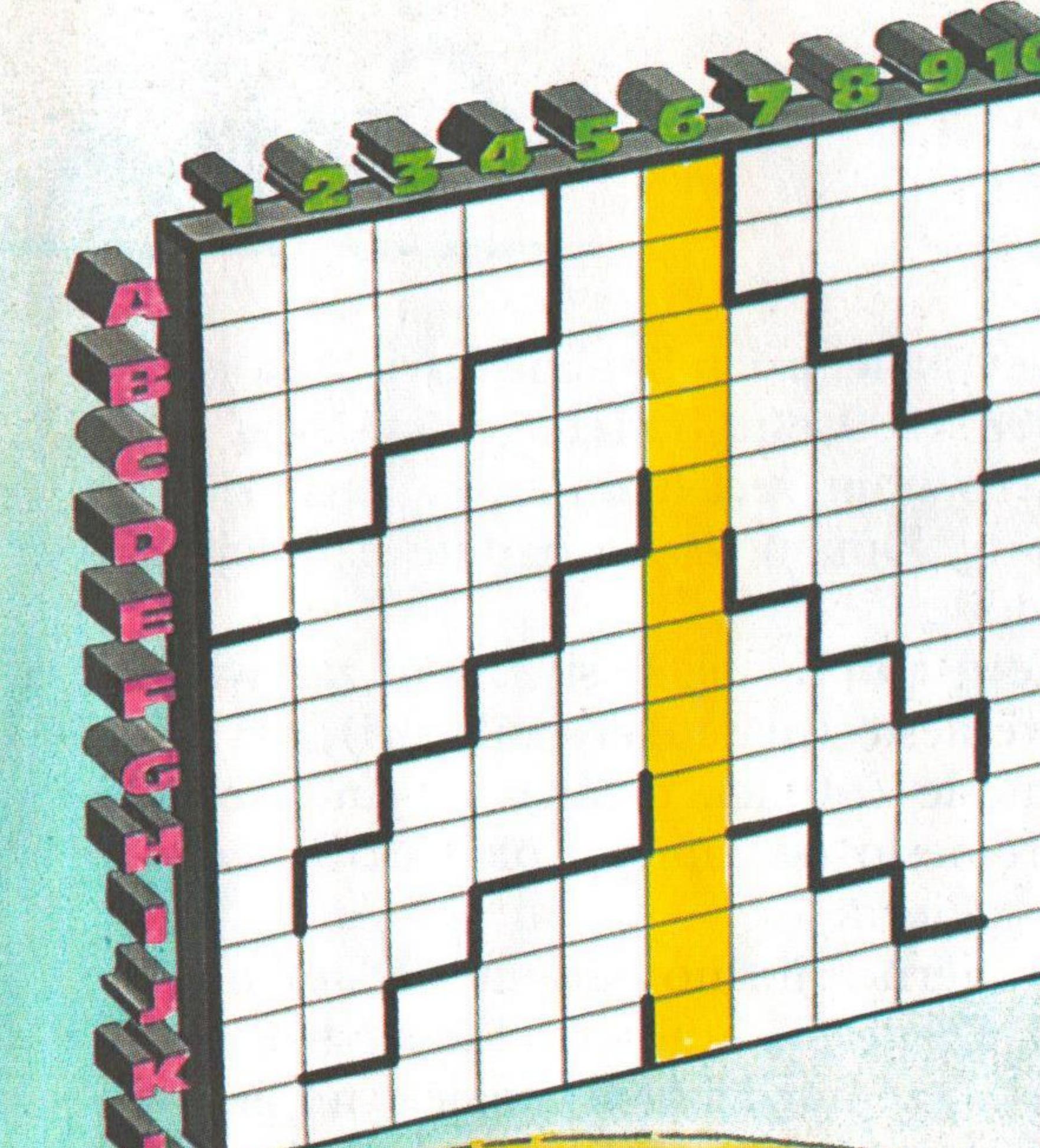
Aké to bolo meno, dozviete sa v našej križovke.

VODOROVNE: A. Meno Pavla – združenie mládeže v skratke – rozprávková bytosť, silák. B. Cudzie chlapčenské meno (Omar) – ruský súhlas (da) – úzka doska. C. Ukazovacie zámeno – meno Petra – opak „dnu“. D. Osobné zámeno – patriace pánovi – začiatok vnútra. E. Horské jazero – vodné rastliny s plávajúcimi listami a veľkými kvetmi (lekná). F. Nevyrvávaj – ku po česky – snemovňa. G. Prvá žena – kovová páka, na ktorej sú zavesené dvere (pánt) – obidve. H. Osobné zámeno – pohavkával – začiatok otroka. I. Emil v skratke – nástroj na kosenie – pokopávaj – Richard. J. Plaz – žeravý výtok zo sopky – hlas vrany. K. Leopold a Tomáš – tvar slovesa „penit“ – vkladná knižka v skratke. L. Semeno na siatie – záhradné rastliny kvitnúce na jeseň (astry).

ZVISLE: 1. Tvar slovesa „potopit“ – nešikovný človek (nemehlo). 2. Koniec modlitby – králi zvierat – popravca – Silvia. 3. Priemyselná rastlina pestovaná pre výrobu vlákienn (lán) – časť úst – vrh – popijaj. 4. Preorávaj – dlhšie úzke pruhy z nejakého materiálu – cestovný preukaz – kráľ zvierat. 5. Dospelý Zdenko – nápoj zo semien kávovníka – súhlas. 6. Tajnička. 7. Začiatok oleja – ovos po česky – prítkanie – dánsky ostrov (Als). 8. Zabávaj – oblok – slovenská obec pri Leviciach (Lok) – začiatok atramentu. 9. Patriaci Otovi – obloha – skôr – Rudolf. 10. Týkajúca sa rána – metrické centy, metre.

Pomôcka: Menej známe výrazy sú uvedené v zátvorkách.

(PŠ)

Ilustroval PETER CPIN

VLADIMÍR FERKO

Čierne remeslo

Vitajte v škole, priatelia slniečkari. V školskom roku 1998–1999 ešte budeme pokračovať v našom viacročnom seriáli o povolaniach slovenského ľudu. Dúfam, že ho budete nadalej čítať so záujmom.

Istotne si spomíname, že sme sa už zastavili pri bielom remesle (plátenkári, mlynári), pri mokrom remesle (pltníci, rybári), že sme neobišli voňavé remeslo (šafraníci a olejkári) – teraz je na rade – čierne!

Medzi čierne možno zaradiť hádam najviac remesiel. Baníctvo, hutníctvo, kováčstvo, komínárstvo, ale i spomedzi nich je najčiernejšie – uhliarstvo a dechtárstvo. Uhliari aj dechtári bývali čierni ako čerti.

Boli, lebo uhliarstvo, hoci pretrvalo tisíctročia, už nejestvuje. Patrí medzi tie povolania, ktoré splnili svoju historickú úlohu a zanikli. Nie celkom, ich úlohy plní moderný priemysel.

Uhliarstvo bolo veľmi významným remeslom. Bez uhliarstva by nebolo bývalo hutníkov, bez hutníkov by neboli bývali kovy a o dôležitosti kovov pre civilizáciu hádam netreba hovoriť.

Na Slovensku sa kovy začali ťažiť a spracúvať pred päťtisíc rokmi. V oblasti dnešnej Španej Doliny nad Banskou Bystricou a v okolí Španieho Poľa v Gemeri naši dávni predchodcovia ťažili med, ktorú na viacerých miestach zemegule nazvali ľudia – darom bohov. K medi neskôr pribudlo striebro, zlato, železo a s výnimkou zlata, ktoré sa nachádza v prírode i v rýdzom stave, sa každý gram kovu mohol vytaviť z rúd iba za pomoci drevného uhlia.

Keď sa po dobe medenej začala doba bronzová, každý chcel mať zbraň i ozdoby z bronzu. Viac uhlia, viac uhlia! – pýtali bronzoví hutníci. A to isté sa opakovalo v dobe železnej.

A uhliari spolu s drevorubačmi stírali stromy,

smreky, jedle, buky. Kmene rezali na kláty a potom v milieroč (hraniciach) obhádzaných zeminou páliili drevo bez prístupu vzduchu – tak vyrábali drevné uhlie i decht či „smolu“.

Uhliarske miliere po stáročia dymili a dymili v lesoch na Horehroní, najmä v Čiernom Balogu, Heľpe, Pohorelej, Šumiaci, Závadke, Švermove, dymili v gemerskom Tisovci, Hnúšti, Gočove, Gemerskej Polome, dymili na Orave, Spiši, Kysuciach, spotreba uhlia narastala s rozvojom baníctva, hutníctva i sklárstva.

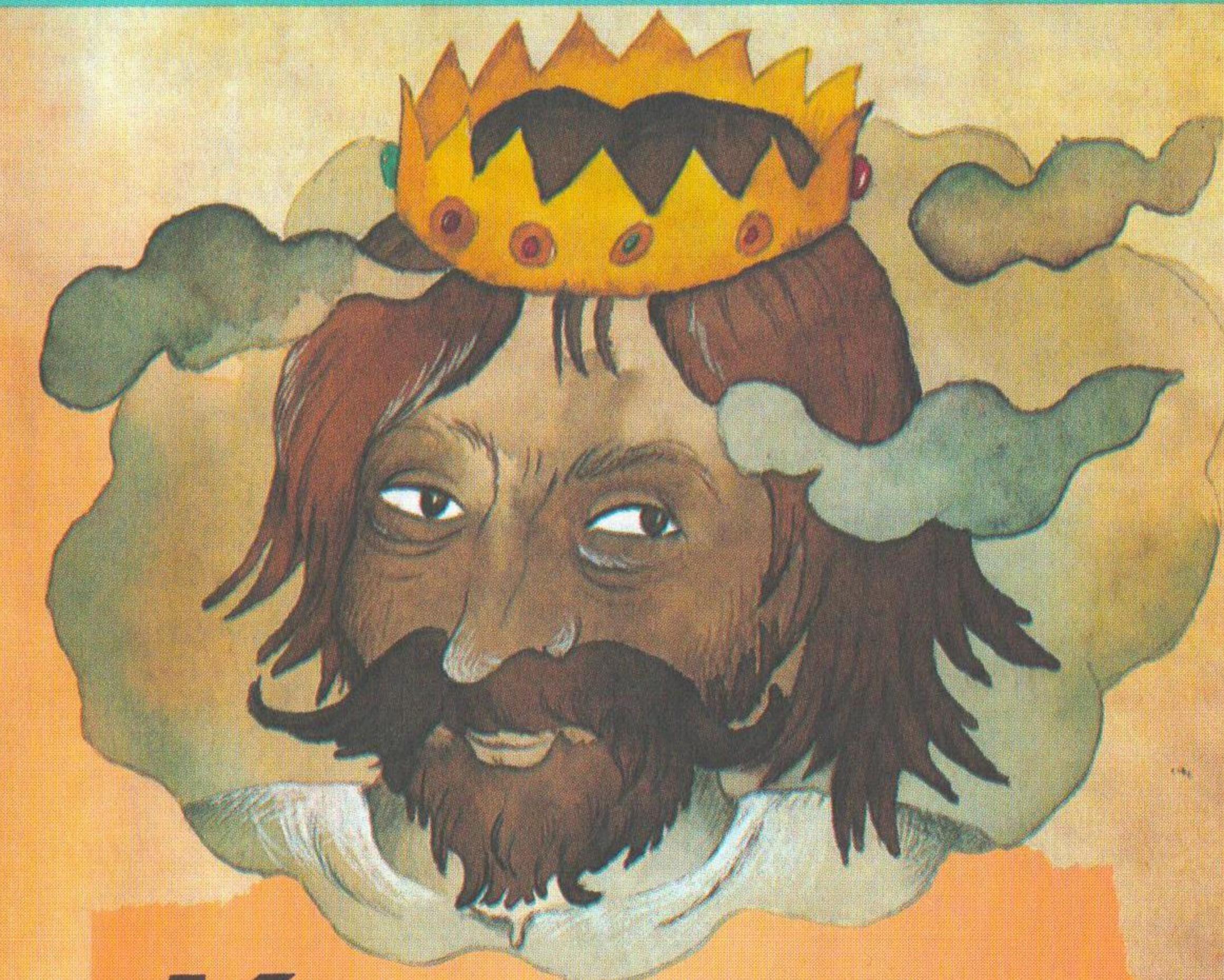
Tažiarske podniky popri baníkoch a hutníkoch zamestnávali aj uhliarov-miliarov. A uhliarstvo sa v priebehu rokov stalo doplnkovým zamestnaním slovenských mužov. Lebo poddaní museli panstvám dodávať nielen zverinu, ryby, med, lesné plodiny, ſafran, drevo, syr, vajcia, ale i – drevné uhlie.

Aj decht, ktorý sa používal na všeličo – z borievok na liečenie kožných neduhov, z borovic ako kolomaž na mastenie osiek vozov a kočov. Výroba smoly-kolomaže hádam najdlhšie pretrvala vo Vaďovciach pri Myjave. Vaďovčanom sa v susedných obciach dlho posmievali i v prekáračke:

*Vadovčané ništ nerobá,
len po svece smolu vozá...*

Pamiatka na čas uhliarov a dechtárov sa uchovala i v názvoch dedín – Brezolupy (decht sa vyrábal i z brezovej kôry), Peklina (uhliarov a dechtárov nazývali i pekelníkmi), Dechtice sú pri Liptovskom Mikuláši, Dechtice pri Trnave. Archeológovia našli dechtové jamy a iné stopy po uhliaroch na mnohých miestach Slovenska, dechtovú jamu z čias Veľkej Moravy objavili v Bojniciach.

Až do konca 19. storočia bolo drevné uhlie jediným redukčným činiteľom v hutníctve (túto vetu vám vysvetlí pani učiteľka). Keď huty začali namiesto drevného uhlia používať koks vyrábaný z čierneho uhlia, uhliarstvo začalo upadať. Posledné uhliarske miliere dodymili vari pred sedemdesiatimi rokmi.

Král' - uhliar

Belo IV. bol uhorským kráľom od roku 1235 do roku 1270. Počas jeho panovania do strednej Európy vpadli pod vedením Batu chána mongolskí Tatári. Rozhodujúca bitka medzi nimi a vojskami uhorského kráľa, v ktorých bojovalo veľa Slovákov, sa strhla 11. apríla 1241 pri rieke Slanej prameniacej v Slovenskom Rudohorí. Mongoli boli zdatnejší a skúsenejší bojovníci, v ich vojsku vládla železná disciplína. Podarilo sa im prekvapíť 65-tisícovú uhorskú armádu a poraziť ju.

Kráľ Belo IV. utekal smerom na „bukové hory“ a pri úteku narazil na – uhliarov. Uhliari, súci chlapi, pochopili, že priam za královými pätami sa ženú mongolskí zvedovia, aby získali najcennejšiu korist – živého kráľa. Preto nestrácali čas, šup-šup, kráľa v mihu prezliekli do čiernych uhliarskych hábov, vlasy rozstrapili, tvár začiernili, za chvíľu z neho urobili – nemého uhliara. Potom ho previedli do Hrhova, starej kráľovskej osady, kde sa pred Mongolmi-Tatárm ukrýval dlhší čas.

Kráľ Belo IV. nezabudol na uhliarov a Hrhovčanov, všetkým sa odvŕačil za záchranu – povýsil ich do šlachtického stavu.

Tri ohnivé kone

Žil raz v hlbokých horách Cigán-uhliar so synom Láčom. Uhliar bol phúro, starý, a túžil iba po tom, aby mohol zomrieť v krajinе Dživiben. Darmo mu syn vravel, že takej, zázračnej krajiny na svete niesť, starý Cigán si húdol len svoje.

„Ej, dade,“ vráví raz Láčho otcovi, „pozrite sa, aký veľký milier sa mi podarilo postaviť.“

Pozrel sa starý Cigán na hromadu poukľadaného dreva, pod ktorou už tlel malý ohník, ale nepotešil sa.

„A čože, otec,“ čuduje sa Láčho, „čo smútiť? Ved za peniaze, čo utržíme za drevné uhlie, kúpime si koňa a voz a pôjdeme ta, kde niesť ani hladu ani zimy, kde je iba slnko na nebi.“

„Ved by som sa ja, synku, radoval,“ vráví starý Cigán, „ale ako sa môžem, keď sa mi prisnilo, že nám milier ohnivé kone rozmetali.“

„Ohnivé kone?“ zasmial sa nedôverčivo Láčho. „Kde by sa tu len vzali. Ved sem ani vtáčik-letáčik nepriletí.“

Ale v noci, keď zostal pri milieri sám, už sa Láčho nesmial. Vtedy sa už len triasol ako osika, lebo ešte ani polnoc neminula, keď sa k hromade naukladaných polien prirútili tri ohnivé kone a rozmetali ju na všetky strany.

Zaplakal Láčho od žiaľu, no že nechcel, aby bol nešťastný aj otec, pozbieranl tlejúce polená a znova ich poukladal tak, ako boli prv.

„A čože sa tu v noci dialo?“ pýta sa ráno starý Cigán syna. „Prečo máš dlane celé spálené od ohňa?“

„V spaní mi ich plamene ošľahali,“ zatajuje Láčho pred otcom ohnivé kone.

Starý Cigán sa zatváril, akoby synovi uveril, no večer mu vraví:

„Pod spáť, synku!“

„Len si ľahnite, otec,“ hovorí Láčho, „Ja zostanem hore. Ved ak by sa nám niečo stalo s milierom, nikdy neuvidíte, po čom ste celý život túžili.“

„Synku,“ zaprosil starý Cigán, „ty si mi milší než to, o čom som len počul. Krajina Dživiben možno ani nie je,“ zapochyboval.

„A veru je,“ hovorí odrazu Láčho inak, než dosiaľ hovoril. „Musí byť!“

Vtedy starý Cigán vzal vrece drevného uhlia a pobral sa k starému dubu. Keď mu dal svoj dar, vložil hlavu do jeho búťlaviny a žalostne zaplakal:

„Som chudobný a starý Cigán, zázračný dub. A ak mám umrieť, nech sa tak stane čo aj hned. No mám jediného syna, ktorého mi chcú ohnivé kone zahubiť. Poraď mi, múdry strom, čo mám urobiť, aby som si ho zachránil.“

Vtedy v búťlavine zašumelo, suché konáre sa zazelenali a z koruny duba sa ozvalo:

„Celý život si žil statočne, starý Cigán, nuž

počúvaj! Zo studničky, čo vyviera za vašou chatrčou, naber aj so synom tri vedrá vody. Keď sa večer rozhorí nebo červeným plameňom, jedným vedrom oblejte milier, druhým plamenné nozdry koní a z tretieho vedra ich napojte.“

V tej chvíli lístie zo zázračného stromu opáchlo a dub bol znova taký ako prv.

„Teraz nám už treba len vykonať, čo nám poradil múdry strom,“ povedal starý Cigán synovi, keď sa vrátil domov.

Láčho prikývol. Nahotobil vodu, a aby bol v noci pri sile, ľahol si trochu spať. Lenže už je večer a mládenec spí ako zabity. Ba už aj ohnivé plamene vzblíkli na nebi, a on stále nič. Eúto bolo starému Cigánovi budiť syna, nuž vzal vedro, a keď sa ohnivé kone začali rútiť na kopu dreva, vychrstol na ňu vodu. Lenže to už bol Láčho na nohách. Schytil druhé vedro a ſuch vodu na plamenné obludy. V tej chvíli nestáli pred ním ohnivé tátose, ale tri obyčajné kone.

Spomenul si Láčho, že má ešte aj tretie vedro. Vzal ho a položil pred kone. A tie akoby len na to čakali. Ponapíjali sa raz, dva razy,

(Na námet Jána Berkýho napísal
ONDREJ SLIACKY)
Ilustrovala ALENA WAGNEROVÁ

a keď to urobili aj po tretí raz, odrazu sa zmenili na troch švárných cigánskych mládencov.

„Sme traja kráľovskí bratia,“ hovorí najstarší z nich. „Otec nás zaklial, pretože sme sa neustále hašterili, ba nakoniec sme proti sebe tali a meče. Za trest sme mali blúdiť svetom dovtedy, pokiaľ sa nenájdeme otec so synom, čo sa nezlaknú našej hroznej podoby a dajú sa nám napiť. Vy ste to urobili, preto jednému z vás splníme, čo si len bude priať.“

„Mne netreba nič,“ hovorí nato starý Cigán. „Som už starý a čoskoro umriem. Ale ak môžete, urobte šťastným môjho syna.“

„A veru nie,“ krútil hlavou Láčho. „Nechcem ja pre seba nič. Len otca mi odvedte do krajiny Dživiben, nech aspoň pred smrťou zažije trochu šťastia.“

Vtedy pokľakol pred nimi najmladší brat a vraví:

„Až teraz ste z nás sňali hroznú kliatbu. Lebo keby ste boli mysleli len na seba, ako my kedysi, znova by sme sa boli zmenili na ohnivé kone. A teraz podte,“ vstal a chytil starého Cigána a jeho syna za ruky. „Ja a moji bratia odvedieme vás do krajiny, v ktorej niesť ani biedy, ani zimy, niesť smútku ani nešťastia, lebo v tej krajine sa Cigáni len rodia a nikdy neumierajú.“

A tak sa starý Cigán aj so synom Láčom dostali do krajiny Dživiben, kde žijú dosiaľ Láčho v nej páli drevné uhlie a starý Cigán ráta vnúčence, aj keď sa ich nikdy nevie dorátať.

DETI V ZELENOM

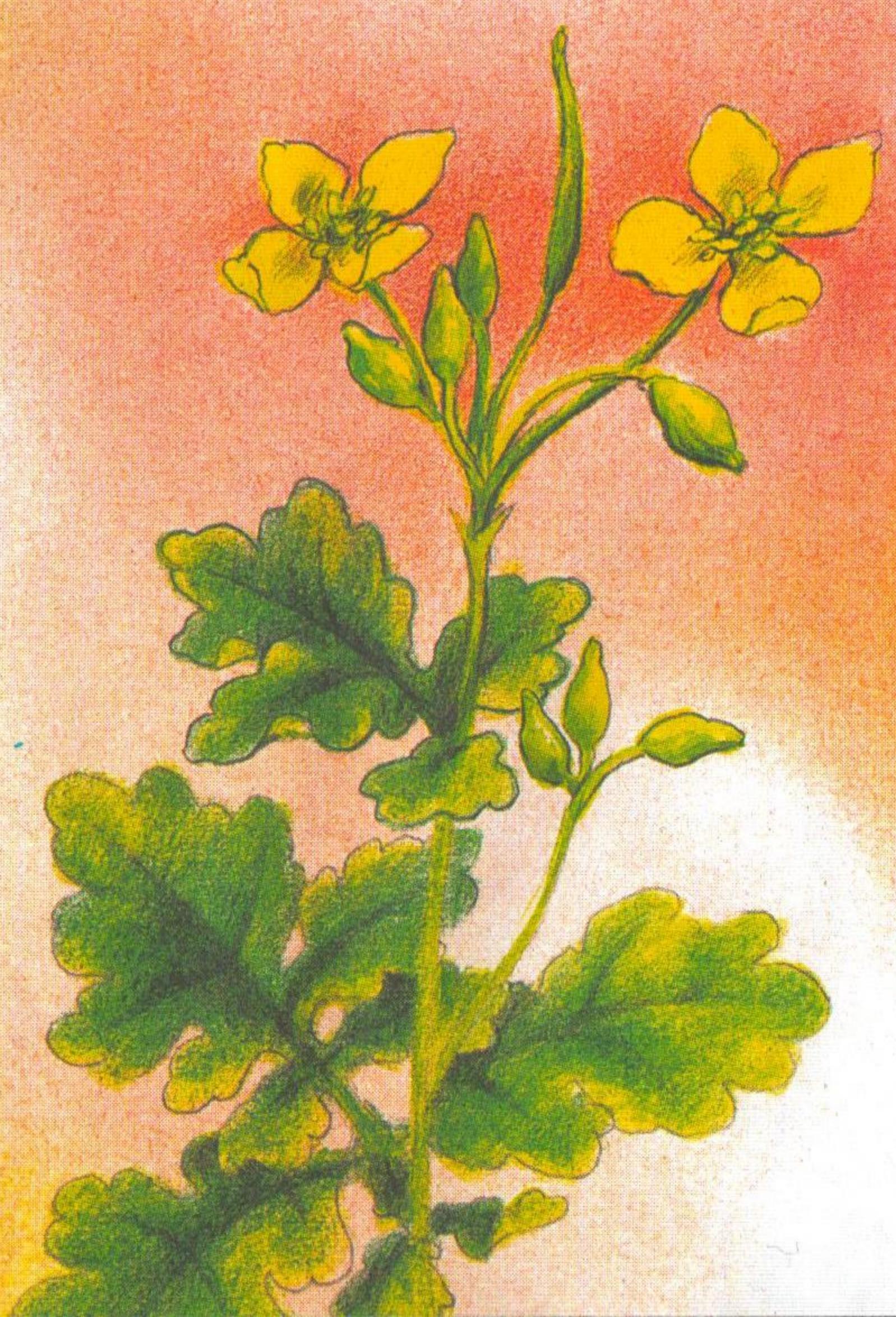
Ked' ešte hrom bije okolo Michala,
nebude do Vianoc zima stála

Od apríla do septembra je sezóna letných búrok. Lenže každý rok je iný. Raz prší v septembri viac ako v apríli, inokedy sa cez babie leto ešte dobre povyhrievame. A práve v septembri v USA padali z neba kusy ľadu väčšie ako tenisové loptičky. Najväčšia krúpa, veľká ako pomaranč, mala vyše pol kila. Ešte dobre, že nespadla niekomu na hlavu!

Kvet lastovičiek

Zaiste ste už videli lastovičník, žltu kvitnúcu rastlinu, ktorá rastie na vlhkých miestach v lese, ale aj na rumoviskách a v blízkosti ľudských obydlí. Podľa jedných dostala meno preto, lebo vyháňa listy v čase, keď k nám priliatujú lastovičky. Podľa povesti túto rastlinu prikladali lastovičky slepým mláďatkám na oči. Na dedinách sa dnes šťavou z lastovičníka liečia bradavice a kúrie oká. Radšej to neskúšajte. Žltorančová šťava je veľmi silná a mohli by ste prísť o zrak. Čo je lastovičkám prospešné, môže byť pre nás nebezpečné.

Pripavuje
MARTA ŠURINOVÁ
Ilustrovala
MILICA MENCLOVÁ

Príroda vo vede

Mnohé skvelé vynálezy ľudského umu vznikli tak, že ľudia napodobnili prírodu. Všimli ste si, že chlpatý padáčik spomaľuje pád semienka púpavy na zem, podobne ako padák spomaľuje pád parašutistu? Štrkadlo pohryzí ťa. Aj ľudia umiestňujú na autá poplašné zariadenia, aby odradili zlodejov. Čo si myslíte, od ktorého zvieratá (morského) odpozorovali úchytky s prísavkami, ktorými sa veľmi dobre prenášajú veľké tabule skla? Píše sa o tom v knihe Príroda vo vede, ktorá vyšla v Mladých letáčoch. *Napište nám, zo správnych odpovedí vyzrebusujeme štastlivca, ktorému vydavateľstvo Mladé letá venuje peknú knihu.*

Otačka pre jelenicu

Čo si myslíš o jelenej ruji?

Nie je to iba divadlo, čo na jeseň predvádzajú v našich lesoch jeleni. Niekoľko si možno myslí, že ručia a ukazujú silu svojich parohov, aby sa nám zapáčili. Je to však trochu inak. Tvária sa, že sa spokojne pasú, ale pritom starostivo počúvajú, ktorý jelen má najsilnejší hlas. Niektorý silný jelen tak krásne ručí, že jeho sok, druhý jelen, radšej uteče bez boja. Častejšie si však musia vyskúšať silu parohov. Vŕazný jelen, ktorému patrí stádo laní, čiže jelenic, je ten najlepší, najkrajší, najšikovnejší, najzdravší... a také isté budú aj jeho deti. A mať pekné zdravé deti je to najdôležitejšie.

Mrzká Malinda

(NEDOKONČENÝ PRÍBEH zo Slniečka č. 9)

Milé deti,
na výzvu redakcie, aby ste vy samy dokončili príbeh o mrzkej Malinde, prišlo nám 184 riešení z rozličných kútot našej vlasti. Všetky, bez výnimky všetky, prejavujú sympatie mrzkej mačičke a radia Ludmilke, aby si z útulku zvierat vybrať práve ju. Niektorí slniečkari navrhujú, aby si Ludmilka kúpila obidve mačky. Našli sa aj takí, čo žiľivo sprevádzajú mrzkú Malindu aj v jej budúcom živote, zoznáma ju so švárnym kocúrom a dožiaťa jej materinské i rodinné štastie. Veľmi nás teší, že naši čitatelia majú dobré srdiečka, že sa, navyše, nedajú pomyliť ani nelákovým výzorom zvieratka. Je radosť robiť časopis pre takých vnímavých mladých čitateľov.
Z vašich pekných riešení tri uverejňujeme a odmenujeme knihami Márie Ďuričkovej s jej podpisom.

Veronika Mičeková z Gbelian dokončila príbeh o mrzkej Malinde takto:

Ludmilka sa rozhodla, že si vyberie Malindu. Vedela, že keď sa bude k nej pekne správať, Malinda sa jej odmení svojou mačacou láskou. A nemýlia sa. O niekoľko dní boli z nich nerozlučné kamarátky. A Malinda už ani nebola taká mrzká, keď bola veselá, a nemusela sa báť, že jej niekto ublíži.

A tu je koniec príbehu podľa predstáv Martina Mandela z Bolešova:

Ludmilka vzala Malindu do náručia, jemne ju pohladiala po kožúšku a povedala mačičke: „Odteraz si moja.“

A na koniec ešte riešenie Števka Lesňáka z Bratislav:

Ludmilka zistila, že mrzká mačička potrebuje niekoho, kto by sa o ňu staral a mal ju rád. A tak sa rozhodla, že si Malindu vezme domov. Bude sa o ňu starať tak, aby čo najskôr zabudla na všetko zlé, čo sa jej prihodilo v jej mačacom živote.

A čo na koniec? Aj ostatným deťom dăkujeme za pekné ukončenia príbehu.

MÁRIA ĎURIČKOVÁ a redakcia SLNIEČKA

Maľovaná pisanka

Na konci školského roka prišiel do školy Najskôr z vyliahol počom vysvedčenia so samými a do strelice zámaival kúzelníkov. Prítom povedal abrákadaráku a bola fuč. „Hurá!“ zahleskali mu a rozhľhli sa domov. „Sú prázdniny!“ usmievalo sa . No na konci prázdnin sa už niekto starosili, kde sa budú učiť, keď nie. „To bol len kúzelnícky trik,“ povedala mamička a 1. septembra ho vypravila do . Lenže ked

vystúpil z , školy nikde. „Čo le raz?“ rozbrúhalo sa mu a vypadli veľké . Vtom ťa okolo a prislavila sa pri pláčucom . Keď sa dozvedela, čo ho trápi, usmiala sa. „Škola je tam, kde má byť,“ poviedala, „len by si sa prevezol o dve nastávky.“ Počom vzala za a odviedla ho do . Ba dokonca s ním tam aj zostala. Bola to len hľadajú jeho nová paní učitelka.

DOMAĽUJ!

NAMALOVALA:
D. ONDREJKOVÁ

NAPÍSAL:
M. HUDEC

Mestské zvieratá

DANIEL HEVIER

My sme mestské zvieratá,
s nami nikto neráta.

Vyhiali nás do ulíc,
máme hlad a v bruchu nič.

Sme len hračky pre ľudí –
hladné, smädné, skrehnutí.

Vravia o nás, čo s nimi.
Vyhiali nás do zimy –

kocúry, psy, ba aj mačky,
škrečkovia a korytnačky.

Dali nás bez dôvodov
na zvierací dôchodok.

To je neľútostný zásah!
Zrazu dvere otvoria sa,
vyhodí vás čiasi ruka
a nepustí nikdy dnuká.

S nami nikto neráta,
my sme mestské zvieratá,
čo si všetko odskácu.
Až je z toho do plácu.

Fantóm školských chodieb

DANIEL HEVIER

Schovajte sa, milé deti,
o chvíľu to rachne.
O chvíľu to všetko zletí.
Nezostaňte! Ach nie!

Schovajte sa, milí žiaci,
veľkí aj tí malí.
Bežte, čo vám sila stačí,
lebo sa už valí:

Fantóm školských chodieb
tučný ako Golém.
Fantóm školských chodieb,
postrach v našej škole.

Chlap menom tatko

DANIEL HEVIER

Kto mi občas vraví Zlatko
a potom zas Bosorka?

Je to ten chlap menom tatko.
Chrápe ako motorka.

Kto sa občas holí hladko,
inokedy škriabe zas?

Je to ten chlap menom tatko,
býva u nás dlhý čas.

Tatkovia sú zvláštni ľudia,
bez nich by tu bola nuda.
Najkrajší zo všetkých sviatkov
bude Sviatok našich tatkov.

Kto sa zlostí z nedoplatkov,
odmieta umývať riad?

To je prosím, náš pán tatko
a my vieme – má nás rád.

Psík

H a v,
štéká
havko,
štéká,
hav,
hav,
hav,

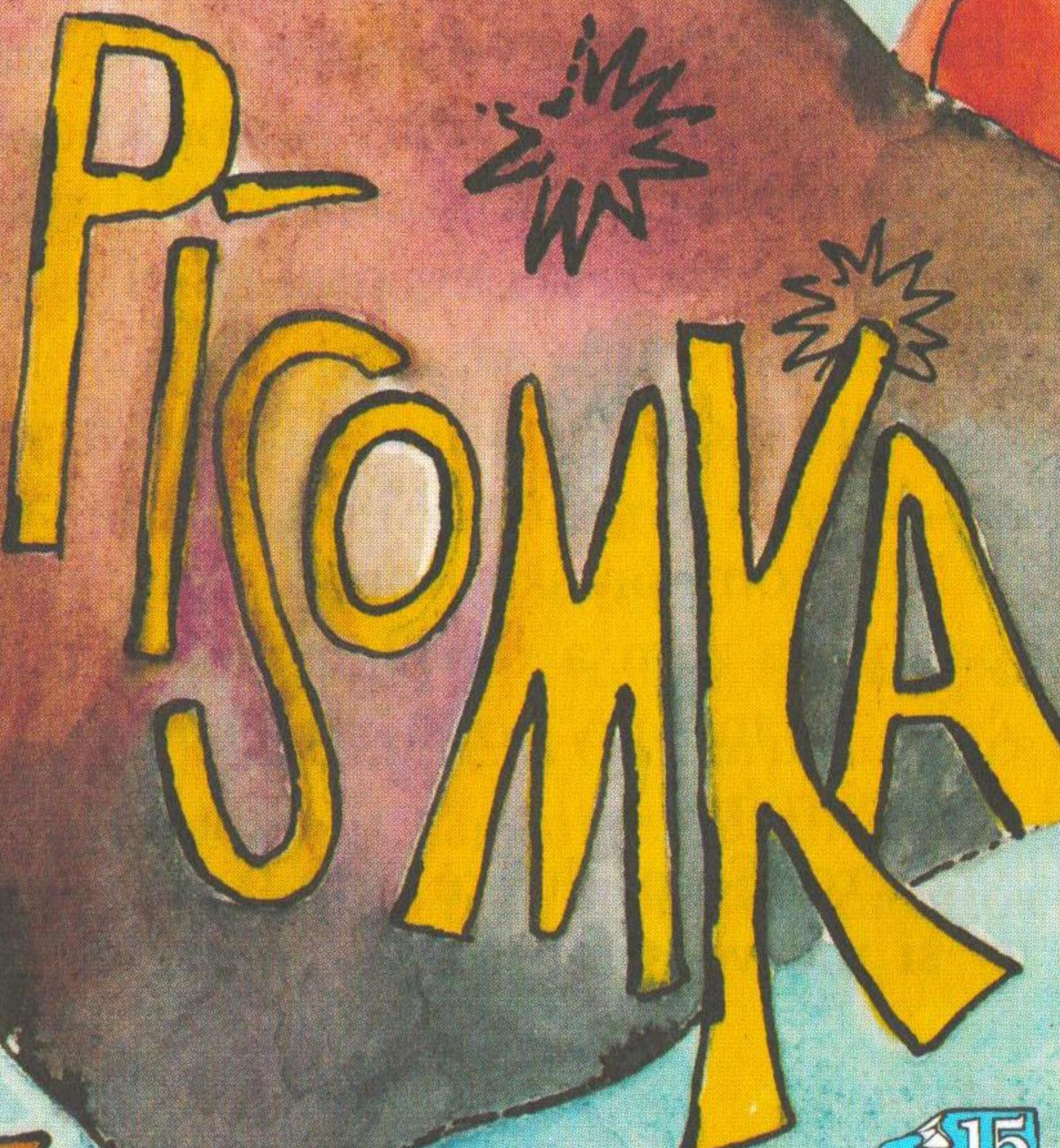
uteká, beží ostošest,
To nie je havko, ale
pes, a teda nehavká,
ale psí. Alebo už spí.
Z havkania sa unavia

v e l k é a j
m a i e p s y

Zajko
DANUŠA DRAGULOVÁ
FAKTOVÁ

Zajko

S e d i s s i i
zajko
na poli,
chrumká hrášok,
zub ho zrazu
rozboli.
Niet väčšieho
maškrníka v okolí.
Kto pomôže?
Nech je zajko veselý!
So záchrancom o hrášok sa
podelí.
Nechce sa mu fňukať, plakať
s chorým zubom v posteli.

Odrezaný konár

Cigán Fero Činčurinka každú zimu slúboval: „Žena moja dobrá, na budúče vás už veru nenechám bež dreva! V lete ho takto nachystám, ojoj, že ho ani do druhého leta nešpališ!“

Žena ho však dobre poznala a pustila sa do neho:

„Fero, žaše šľubuješ! Príde žima a my budeme mrňuť. Ješen čoškoro končí a pred kolibou nemám ani polienko! Ber šekeru, pílu a bež do leša! Pán horár nám dovolil suché konáre odrezat!“

Ale Fero Činčurinka ženu neposlúchol a ďalej si na jesennom slniečku zuby vysúšal. Bolo mu hej, pokial neudreli prvé mrazy.

„Bodaj by ti kováči žuby kovali,“ nadávala mu nahnevaná žena. „Deti pláču od žimy a ja nemám drevo na oheň. Ako im navarím pačale?“

Pacale, alebo ako Ferova žena hovorila, pačale bola maškrta, pri ktorej sa Činčurinkovi začali zbiehať sliny.

„A čo na mňa toľko hvékaš,“ zlostil sa, „veď si už pílu a šekeru brúšim.“

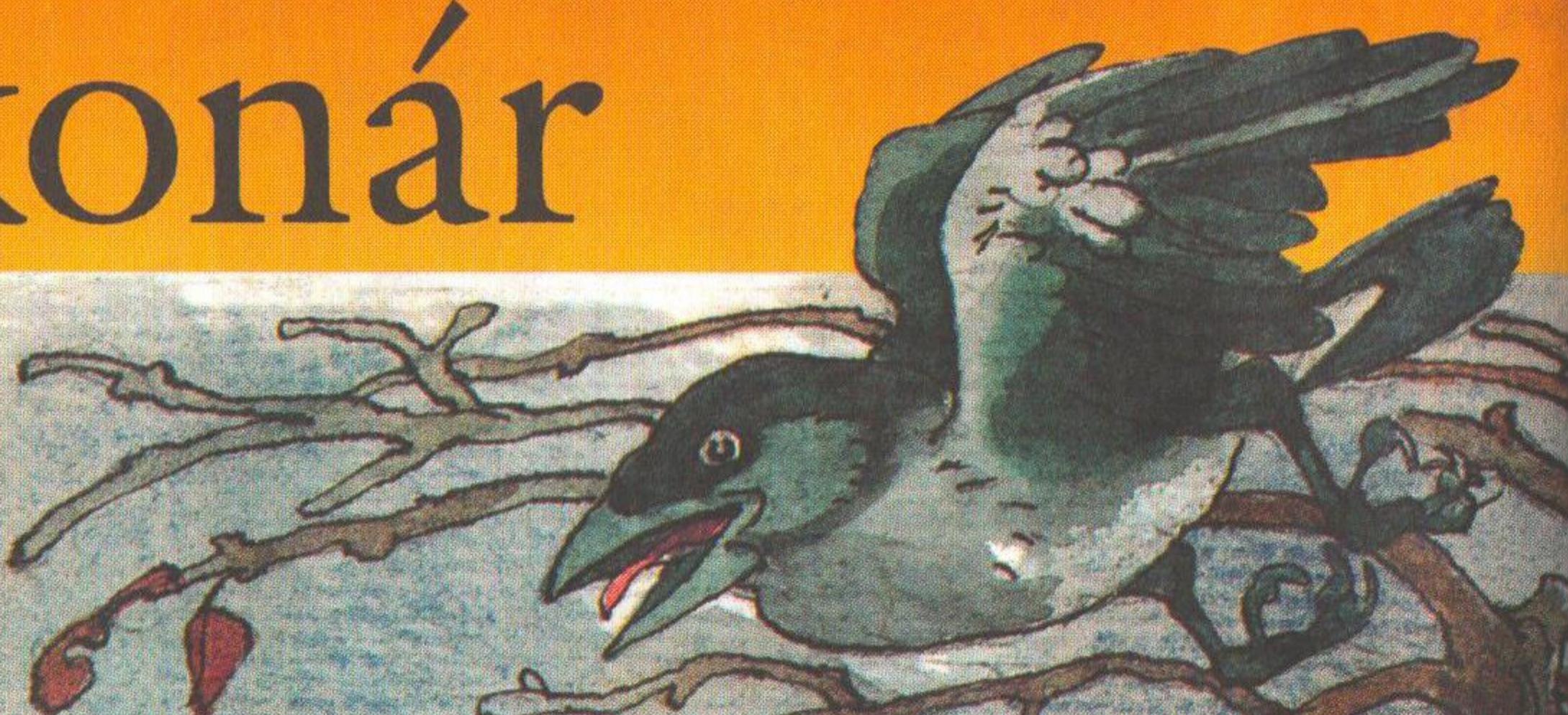
Dlho nebrúsil, lebo keď zadul severák, prefúklo ho až na kost. Cigán sa nebojí zimy, ale vetra, a tak sa Fero Činčurinka hnál ozlomkrk do lesa a vyliezol na prvé stromisko, kde videl suchý konár, hrubý ako chlapská noha. Sadol si na konár a píli, rúbe, až sa mu z čiernej kečky parí. Šiel okolo vandrovníka a smeje sa:

„Píliš suchár, píliš, ale už dlho nebudeš!“

„A čo si ty prorok?“ napajedil sa Fero.

No vtom prásk! Konár sa odlomil, Fero padol na zem a udrel si nielen bok, ale aj čelo, až mu na ňom navrela hrča ako čertovský roh.

„Fero, Fero, dobre som ti prorokoval. Ale ty si ma vo svojej pýche neposlúchol, lebo

páv, husár a Cigán sú najplyšnejšie tvorenia na svete,“ povedal vandrovník.

„Odkiaľ to vieš?“ jajkal Fero. „A keď si ty taký prorok, povedz mi, kedy žomriem! Ha?!“

„Až ti zadok vychladne!“ odvetil vandrovník a pobral sa ďalej, lebo zima prituhovala.

Fero Činčurinka sa ledva dovliekol do svojej koliby s tým jedným konárom, čo si spod zadku odrezal. Žena sa doňho pustila, že ona veru pacale na tom kúsku dreva neuvarí.

„Bodaj by ti žuby trhali, čo si si celý rok na šlnku vyšúšal!“ nadávala mu a potom pláčúc dodala: „Majú pravdu gadžovia, keď hovoria: Never pšovi, keď špí, a Čigáni, keď šľubuje...“

Sedí Fero za kolibou na studenej zemi a čaká, kedy začnú voňať pacale. Zrazu ho striaslo od zimy. Pošúcha si zmrznuté ruky, vstane, podupká bosými nohami. Chytí sa za zadok – a zadok studený!

„Oj, žena moja, žle je! Prišla moja posledná hodina!“

„Čo sa ti štalo?“ preťakla sa žena, keď vylehla na ten nárek z koliby.

„Žadok mám studený, umieram!“ bedákal Fero Činčurinka. „Kde ma len pochováte?“

„Bodaj by ti hned žvonili! Tam budeš ležať, kde si hrob vykopeš!“ odsekla mu napajedená žena. Potom sa vrátila do koliby k deťom, čo od hladu a zimy plakali.

Fero Činčurinka si našiel pekné miesto pri ceste a začal kopať hrob. Málokedy bol taký usilovný, aj sa pri tej robote spotil, čo

Ilustroval
VLADIMÍR MACHAJ

sa mu už dávno nestalo. Čoskoro bola jama hlboká, Fero vyhodil poslednú lopatu hliny a vystrčil strapatú čiernu hlavu, že sa posledným pohľadom rozlúči so svetom.

V tej chvíli uháňal okolo richtár na štvorzáprahu koní, ktoré sa zjašili, splašili, keď zbadali z jamy pri ceste trčať strapatú cigánsku hlavu.

Richtár zletel z voza a kone cválali do dediny, kde ich ľudia naštastie chytili.

Nazlostený richtár chcel Cigána zavrieť za mreže, ale ten sa bránil:

„Pán richtárko, veď ja šom si len hrob kopal. Čoskoro žomriem, lebo mi chladne žadok!“

Richtára hned prestalo lámať v krízoch, rozosmial sa a vraví:

„Fero, necigáň!“

„Namojdušu, pán richtár, veď mi to jeden prorok prorokoval!“

„Neboj sa, Fero,“ povedal richtár, „ja ti zadok zohrejem a smrť od teba odoženiem!“

Ako richtár slúbil, tak aj vykonal: ešte v ten

deň prikázal vystrieť Fera na dereš a vyplatiť mu päťadvadsať na zadok. Ferova žena ani slovko nepovedala, hoci inokedy by si vlasy trhala a muža statočne bránila.

Cigán zataľ zuby, ľahol si pokojne na dereš a celý uveličený počítal údery, pričom ešte obecného drába povzbudzoval:

„Bi močne, silno bi! Čítim, že ťa mi žadok zhrievia!“

Keď už dostal päťadvadsať narátaných, Fero Činčurinka sa richtárovi podčkoval za to, že ho pred smrťou zachránil. Hoci nemohol na rozpálenom zadku po tej protismrtnej kúre sedieť, jednako bol rád, že neumrel. A žene sluboval:

„Žena moja, na budúcu žimu už veru našu rodinu nenechám bež dreva!“

Čo mu žena povedala, to už určite poznáte. Ale že jej prišlo Fera Činčurinku ľuto, keď počula, ako mu Cigáni v žalúdku klince kuli, naložila mu z tých dobrých pacalov plnú misku.

POVESTЬ O DEVÍNE

V čase, keď si našich predkov Slovienov podmanili Avari, žila v ich zajatí krásna slovienska kňažná. Dennodenne ju avarskí veľmoži pýtali o ruku, ale ona každého odmietla. Jedného dňa sa v lesoch blízko avarskej sídlisku stretla s udatným slovienskym mládencom.

Slovienska deva neodmietla mládencu, ktorý jej v najťažšej chvíli pribehol na pomoc. Čoskoro sa konala svadba. A kde inde, než na devinom hrade, ktorý sa odvtedy začal nazývať DEVÍN.

Napísal JÁN DONOVAL

JÁN ULIČIANSKY

Tik tak

I. ČASŤ

Každý deň sa začína ránom. Tým vám chcem iba pripomenúť, aké je to pekné. Aké je to nádherné, keď sa deň začína ránom. Ránom sa začína aj moje rozprávanie...

Bolo to tak, ako býva obyčajne. Prvý sa prebudilo svitanie. Svitanie prebudilo budíky a budíky prebudili ľudí. Práve vtedy prišiel do nášho veľkého mesta malý chlapec. Na krku mal zaviazanú šnúrku od topánok a na nej viseli hodinky. Vystúpil na Plagátovom námestí a zakýval na rozlúčku ospanlivej električke. Zo všetkých strán sa na neho usmievala farebná reklama:

PRESNÉ HODINKY ŠETRIA VÁŠ ČAS!
KÚPTE SI ŠETRIČ ČASU!!!

M **elefon** zaslavaj: než 0 01 250 od 16 do 20 SOBIE PRA

„Namažem, priložím, vyrovnám... Namažem, priložím, vyrovnám...“ náhlil sa lepič plagátov pri reklamnom stípe.

„Bieleho slona si nalepil krivo!“ upozornil ho chlapec.

Lepič sa zháčil, no potom sa znova pustil do práce.

„Naozaj. A čo ťa do toho? Namažem, priložím, vyrovnám... Robím rýchlo, robím dobre! A nezdržuj ma ta-kými hlúpostami!“

Chlapec sa zadíval na plagát s veľkým bielym slonom a nápisom **CIRKUS**.

„Páci sa mi ten plagát...“

„Takých som už nalepil!“ pokračoval náhlivec.

„Po celom meste lepíš biele slony?“ opýtal sa chlapec.

„Len vo svojom obvode. Aj tak mám čo robiť, aby som to všetko stihol! Namažem, priložím, vyrovnám...“

Chlapec chodil okolo reklamného stípa a prezeral si plagáty. Potom sa vrátil k lepičovi:

„Ty sa máš! Prvý sa dozvieš, keď príde do mesta cirkus alebo kolotoč.“

„Nestarám sa o to!“ mávol lepič rukou.

„Nikdy si neprečítas plagáty?“ čudoval sa chlapec.

„Nikdy. Niet času!“

Lepič si pozbierané veci, celé zababrané od lepidla, a šiel ďalej. Ostali po ňom iba plagáty na reklamnom stípe.

PRVÉ PREDSTAVENIE CIRKUSU NA OKRÚHLOM NÁMESTÍ!

PAVOL NÓTIL SPIEVA V SÁLE SLÁVIKOV!

Ilustrovala
MARTINA MATLOVIČOVÁ

NA DÚHOVEJ ULICI VYSTAVUJE CHODNÍKY MALIAR RAFAEL!

①

Na Dúhovej ulici nebolo nikoho. Iba akýsi muž kľačal na chodníku. Chlapec sa pri ňom pristavil.

„To všetko si nakreslil sám?“ opýtal sa.

„Sám...“ prisvedčil maliar.

„Musel si vyfarbiť veľa farbiečiek.“

„Sto škatuliek kriedy.“

Chlapec sa rozholiadal dookoła. Všade boli nejaké kresby.

„Prečo maľuješ na chodníky?“

„Nemám také veľké plátno, na ktoré by sa pomestilo všetko, čo

**Presné hodiny
šetria Váš čas.**

Na chodníku sa odrazu ozvalo klopkanie podpätkov.

„Ten chlap kľačí na zemi!“ pohoršovala sa prvá pani.

„Je to smiešne! Čo vlastne robí?“ nechápala druhá.

„Nejaké čmaraniny! Chcel byť zaujímavý!!!“

„Ako môže tak marniť čas!“ odsúdili maliara obe naraz

a odklopkali preč s taškami plnými nákupov.

„Nepáci sa im tvoja výsta-

va...“ vzdychol chlapec. Bolo mu

z toho veľmi smutno, lebo

maľované chodníky boli na-

ozaj krásne.

chcem nakresliť,“ vysvetlil mu maliar.

Chlapec rozpačito prešlapoval na mieste. Veľmi chcel vidieť, čo je ďalej, ale bál sa, aby sa maliar nenahneval.

„Ako sa majú prezerať tvoje obrázky?“ opýtal sa nakoniec.

„Chod po chodníku a zastav sa, kde sa ti páči.“

„Môžem po nich chodiť?“

„Neboj sa, nič sa im nestane,“ posmeľoval ho Rafael.

Chlapec sa zamyslel:

„A keby po nich prešlo celé mesto?“

„Bol by som rád...“ usmial sa maliar.

„A keď bude prša?“ vyzvedal chlapec ďalej.

„Farby sa pozlievajú a potečú farebné potôčiky...“

„Ale obrázky sa stratia!“ namietol chlapec.

„Dážď chodníky očistí a ja dostanem chuť kresliť znova!“

Na chodníku sa odrazu ozvalo klopkanie podpätkov.

„Ten chlap kľačí na zemi!“ po-

horšovala sa prvá pani.

„Je to smiešne! Čo vlastne robí?“ nechápala druhá.

„Nejaké čmaraniny! Chcel byť zaujímavý!!!“

„Ako môže tak marniť čas!“ odsúdili maliara obe naraz

a odklopkali preč s taškami plnými nákupov.

„Nepáci sa im tvoja výsta-

va...“ vzdychol chlapec. Bolo mu

z toho veľmi smutno, lebo

maľované chodníky boli na-

ozaj krásne.

„Obrazky si nikto nevšimne. Všetci sa ponáhľajú a nepozrú sa ani hore, ani dolu!“ poštaoval sa Rafael a kresil ďalej.

Chlapec sa znova zadíval na obrázky. Zbadal poštára na lieťajúcom bicykli. Predavačku, ktorá predáva mačku vo vreci. Začal sa usmievať.

„A ten motýl nad radnicou?“ zastavil sa pri ďalšom obrázku.

„Také motyle si z veže púšta starostova dcéra Kristínka. Ak chceš, nakreslím aj teba!“

Vybrali si na chodníku kúsok voľného miesta.

„Ako sa mám postaviť?“

Maliar urobil niekoľko ĭahov.

„Nijako, už si hotový!“

Chlapec uznanivo prikyvol:

„Nakreslil si aj moje hodiny! To sa mi páči. Volám sa Tik Tak.“

Podal Rafaelovi ruku.

„Tak sa mi podpíš, Tik.“

„Kam?“

„Do knihy návstev. Práve na nej stojíš!“

Chlapec vzal do ruky malý kúsok kriedy a veľkými tlačenými písما napísal: **TIK TAK**. Maliar vstal zo zeme a oprášil si ruky od kriedy. Tik Tak ho poprosil:

„Nakresli mi ešte vietor, ako hvízda po ulici...“

„Vezmi si kriedu. Nakreslime ho spolu!“

A kreslili až doobeda.

(Pokračovanie)

PREČO MÁM RÁD SLOVENČINU, PREČO MÁM RÁD SLOVENSKO

6. ročník celoslovenskej súťaže o najkrajšiu slohovú úlohu

Fúkneš do púpavy – semienka sa rozletia svetom a o rok je z každého z nich kvietok. Jeho posolstvo sa takisto zakorení, zakvitne a o ďalší rok zasa...
Predstavte si namiesto každej púpavy detskú hlavičku. A každá chce po svojom vyjadriť lásku k zemi, z ktorej vyrástla, a podákať za dobrý vetrík, čo ju ovieval. Našu súťaž nepokladáme za preteky slovného majstrovstva. Každé dieťa si v nej pokúša vytvoriť vlastné dejiny srdca...

Do celoslovenského kola poslali deti 2 195 súťažných prác zo 471 slovenských škôl. Porotcovia udelili 7 Cien poroty, 31 Hlavných cien a 62 Čestných uznaní. V Svetovom roku Slovákov sa do súťaže zapojili aj zahraničné školy: z Maďarska (Dabaš-Šára, Békešská Čaba, Tótkomlós), z Juhoslávie (Erdevík, Kysáč, Susek, Báčska Palanka, Nový Sad, Báčsky Petrovec, Pivnica, Aradáč, Selenča), z Česka z Karvinej-Mizerova a z rumunského Sinteau.

Podákovanie patrí všetkým súťažiacim, ich pedagógom i rodičom, patrí všetkým obetavým organizátorom: Ministerstvu školstva SR, Ministerstvu kultúry SR, Matici slovenskej a vydavateľstvu Mladé letá.

Magda Baloghová,
sekretárka súťaže

PREČO MÁM RÁD SLOVENSKO

Kde inde na svete majú, čo my máme?
Hory a roviny aj strmé stráne.
My máme dediny aj pekné mestá, srdcia jak lopúchy a krásne gestá.

Fedor Longauer, Vyhne

SLOVENSKO

Obrovské sú naše hory, veľa zveri po nich snorí. Ešte aj tie naše rieky neprestajne krútia drieky. Slováci sú dobrí ľudia, ktorí stále niečo robia.

Kristína Holbová, Dubnica nad Váhom

LÚKA SLOV

Ked' sa narodí dieťatko, ani netuší, čo všetko naučí sa zakrátko. A postupne rozkvitá mu v jeho hlávke lúka slov. Tá lúka mu stále kvitne, trhá si z nej každý deň, a predsa mu nezmizne. Je to presne opačne. Slov je stále viac a viac, každým dňom jej pribúda krás...

František Takács, Vlčany

NEŽNÉ SLOVÍČKA

Pekné, nežné slovíčka, tie mi šepká mamička. Slová v krásnej rodnej reči, ktorá našim ľuďom svedčí. Či sme v Ríme a či v Prahe, po slovensky rozprávajme.

Jozef Mikulaj, Nižná

MOJA RAČA

Rača, Rača, Rača, kamarátka naša, ktože by ťa nemal rád? Dookola vinohradov, pekný pohľad na Karpaty a v tom všetkom bývam ja, Martin Nedeliak.

Martin Nedeliak, ZŠ Plickova, Bratislava

Školoviny

Milí slniečkari, s potešením si čítame "školoviny", ktoré nám posielate zo svojich školských lavíc. Ďakujeme aj paní učiteľkám, že vám pomáhajú pri ich lovení. Uverejňujeme prvé lastovičky a tešíme sa na ďalšie.

Posielame vám "školoviny", ktoré si zapisujeme už od tretej triedy.

Dúfame, že vás pobavia.
V. B ZŠ Liptovský Hrádok

Po tvrdých spoluľáskach píšeme vždy mäkké i. (p. učiteľka)

Ked' niekomu píšeme, používame listnatý papier. (Mirka)

Slovo rehoľa je odvodené od slova rehotať sa. (Radka)

Domáci vták na tri: pes. (Mirka)

Vymenuj štyri chrobáky! Odporuď: Lienka, pásavka, úchylák... (Janko)

Žiaci IV. B Čierne - Vyšný koniec nám poslali tieto "školoviny":

Jánošík sa narodil na Kráľovej holí.

Tatranský národný park sa nazýva "Farab".

Naša oblasť Slovenska, v ktorej žijeme, sa volá zemeguľa.

Ďakujeme za pekné príspevky.
V nasledujúcom čísle pokračujeme!

Haló, čo sa stalo?

Na krste majú bábätká obyčajne bielu košieľku. Takú istú vyšívanú, s bielym golierikom mala oblečenú knižka na krstnách. Krstilo sa ešte v máji v Slovenskom národnom múzeu v Bratislave. Krstnými rodičmi boli deti zo základných škôl na Jesenského a Nedbalovej ulici. Kniha sa volá Nepoznaný svet zvierat. Deti jej popriali veľa dobrých čitateľov a vydavateľstvu Mladé letá, v ktorom knižka vyšla, veľa peňazí na ďalšie pekné knižky. Odkiaľ to vieme? Na podujatí Do tretieho tisícročia s knihami Mladých liet bolo aj Slnečko s rubrikou Deti v zelenom.

Marta Šurinová

Veľká literárna súťaž

Pre tých, ktorí už nevedia od nedokavosti spať, prinášame výsledky z posledných troch kôl Veľkej literárnej súťaže z minulého ročníka.

Slnečko č. 8 – Puf a Muf. Zo správnych odpovedí sme vyžrebovali týchto šťastlivcov: T. Gažmerčíka zo Zvolena, T. Pavlíka z Topoľčian, I. Geršákovú z Košíc, A. Dubeňa z Bratislavu a L. Tarabovú z Ružomberka.

Slnečko č. 9 – Veronka. A tu sú víťazi: A. Karpinský, Slovinky; S. Nováková, Šaľa-Veča; M. Plešivková, Nová Bystrica; M. Blašková, Levoča a P. Záborský, Martin-Zá turčie.

Slnečko č. 10 – Daniel Hevier. Poslednými výhercami 52. ročníka Slnečka sa stali: T. Cerva zo Svitu, L. Bibzová z Nového Mesta nad Váhom, M. Heško z Trnavej Hory, L. Katrenčík z Bratislavu a E. Škrovinová z Nitry.

Slnečko

umelecký mesačník pre žiakov 1.–5. ročníka ZŠ.

Vydáva Národné literárne centrum, Nám. SNP 12, 810 00 Bratislava.

Adresa redakcie: P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Telefón 07/381 41 62

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY

Zástupkyňa šéfredaktora Ľubica Kepštová

Grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová

Jazyková redakcia Ján Kačala

Tlač Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany. Rozširuje firma ARES, s. r. o., Banšelova 4, 821 04 Bratislava, t. č. 07/572 46 65 a PNS, a. s., objednávky prijíma obchodné stredisko PNS v sídlach okresov a regionálne stredisko PNS (Bratislava, Trnava, Nitra, B. Bystrica, Žilina, Košice, Poprad). Objednávky do zahraničia vybavuje PNS, a. s., Záhradnícka 151, 820 05 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku je 10 Sk, ročné predplatné je 100 Sk. Nevyžiadane rukopisy redakcia nevracia.

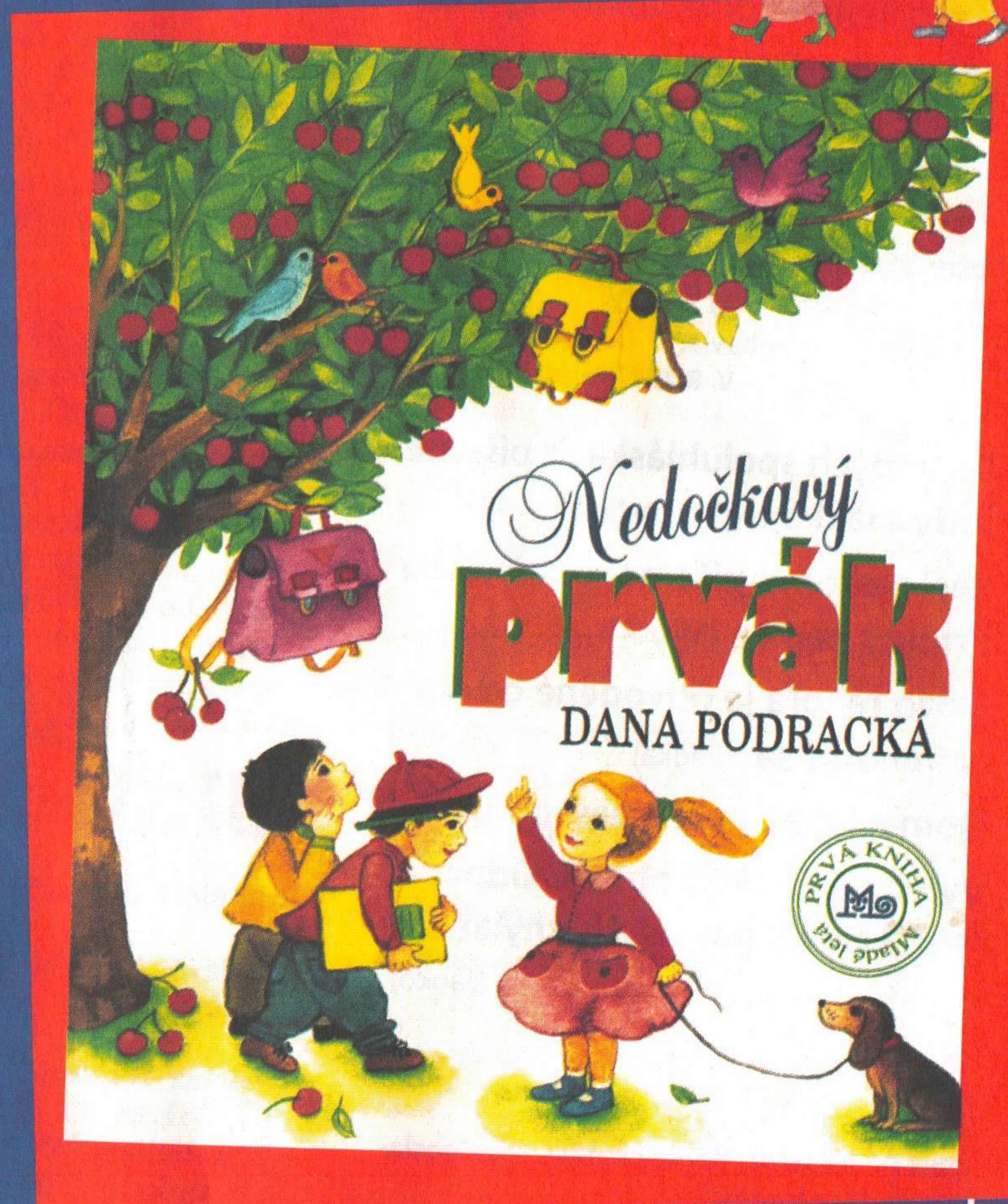
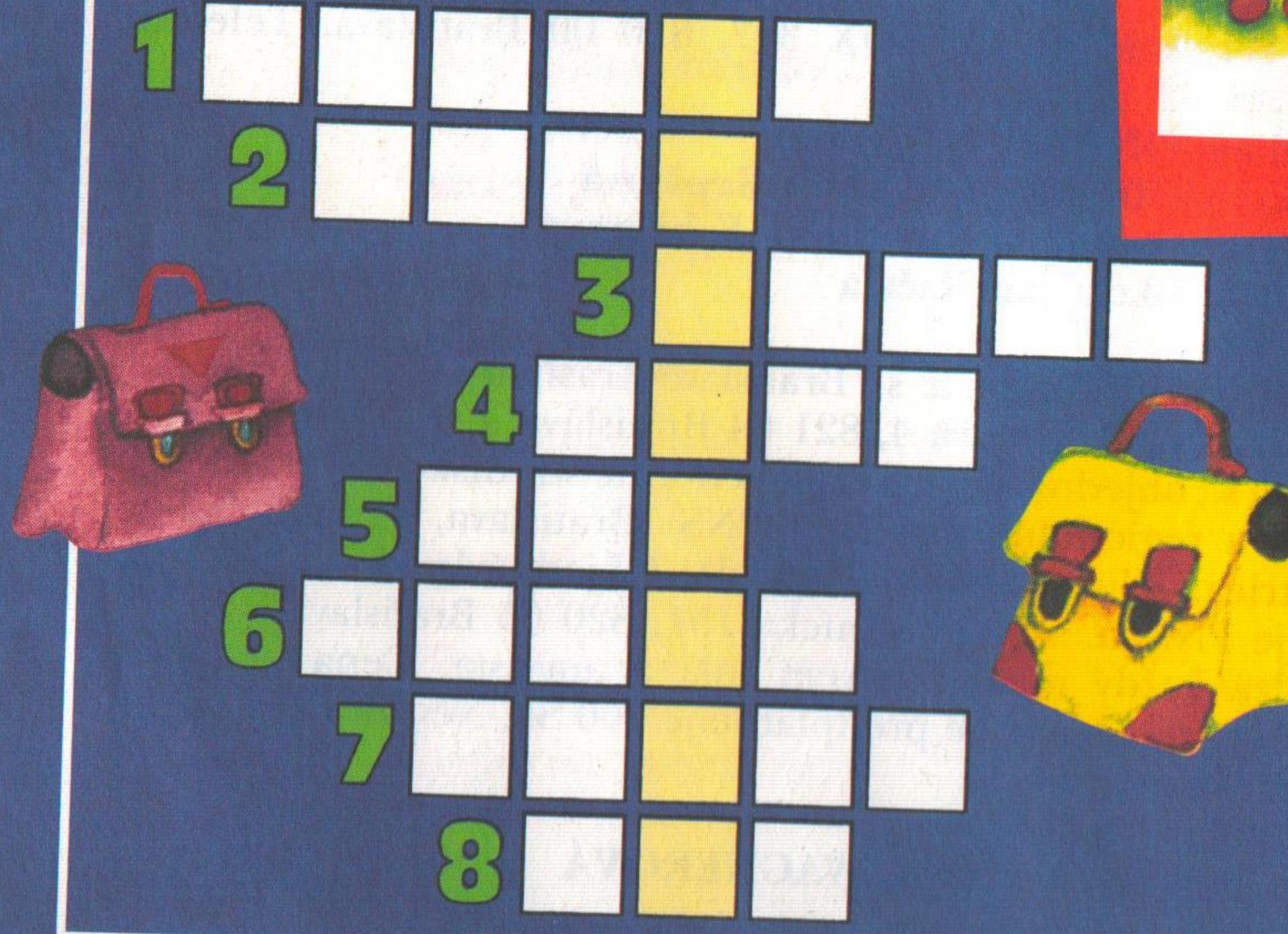
Obálku nakreslila ALENA WAGNEROVÁ

Poviem O PEKNEJ KNIŽKE...

Vydavateľstvo Mladé letá má dobrý zvyk, že začiatkom školského roku vydá knížku pre prváčikov. Tohto roku "rozprávky a básničky do prváckej lavice" napísala Dana Podracká. A keďže prváčikov dobre pozná a vie, ako nedočkavo sa tešili na svoj slávnostný deň, nazvala ju NEDOČKAVÝ PRVÁK.

Ked' vylúštiš našu doplňovačku, dozvieš sa, kto túto parádnú knížku ilustroval. A ak nám to aj oznámiš do redakcie Slniečka, môžeš byť jedným z troch výhercov, ktorým túto knížku pošleme.

D O P L Ľ O V A Č K A

1. Obydlie baču a pastierov
2. Múdry vták
3. Strom, z ktorého sa vyrábajú husle
4. Starodávna lovecká a vojenská zbraň
5. Domáci vták
6. Ryba
7. Slávny slovenský hrad
8. Naša rieka